

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. F.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno Malinovského náměstí 3, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. Proelia s. r. o.**, se sídlem Brno, Cacovická 16/12, zast. Mgr. Vladimírem Enenklem, advokátem se sídlem Brno, Orlí 18, a **2. Komerční banka, a. s.**, se sídlem Praha 1, Na příkopě 33, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, č. j. MMB/0065127/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0027092/2013/2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 8. 2014, č. j. 62 A 22/2013 – 141,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 8. 2014, č. j. 62 A 22/2013 - 141, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 5. 3. 2013, č. j. MMB/0065127/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0027092/2013/2 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno územní rozhodnutí č. 349 vydané Úřadem městské části města Brna, Brno – Sever, odborem stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), dne 28. 11. 2012, č. j. MCBSev030546/12, ve věci umístění stavby „Bytový dům Cacovická, novostavba v proluce“ na pozemku p. č. 1429 v k. ú. Husovice, obec Brno (dále „druhé územní rozhodnutí“).

Krajský soud ve svém rozsudku dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu, neboť tento se dle jeho názoru neřídil právním názorem vysloveným v rozhodnutí stěžovatele ze dne 24. 8. 2012, sp. zn. OUSR/MMB/0255647/2012/2 (dále též „zrušovací rozhodnutí“ nebo „první rozhodnutí o odvolání“). Tímto rozhodnutím stěžovatel k žalobcovu odvolání zrušil původní prvostupňové územní rozhodnutí o umístění stavby a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Zároveň v něm stavební úřad zavázal

mj. k vypořádání otázky ohledně proluky, tj. zda se v daném případě jedná o zástavbu proluky a zda způsob jejího zastavení je souladný se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti explicitně uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ Z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že je namítán toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel nemůže souhlasit se závěry krajského soudu, neboť nemají oporu ve vydaných rozhodnutích. V prvním rozhodnutí o odvolání stěžovatel jednoznačně konstatoval, že skutečnost, že předmětem územního řízení je umístění stavby v proluce, není důvod zpochybňovat, a v dalším odstavci se pojmem proluka náležitě zabýval. V řízení o umístění stavby tak byla tato otázka jednoznačně vyřešena. Závěr soudu je tak pro stěžovatele nepochopitelný. Žalobce navíc na nezbytnost vypořádání proluky v rozhodnutí vůbec nepoukazoval, v průběhu územního řízení ji nikterak nezpochybňoval a tuto problematiku tak otevřel až sám krajský soud. Stěžovatel se tedy domnívá, že stavební úřad postupoval zcela v souladu s jeho právním názorem a zajistil doplnění žádosti podle závěrů vyslovených ve zrušovacím rozhodnutí. Poukazuje rovněž na skutečnost, že ani stěžovatel, ani jiný účastník řízení v jeho průběhu ani v průběhu řízení o odvoláních nikdy nezpochybňoval skutečnost, že je navrhovaná stavba umístována do proluky. Oba správní orgány v dané věci postupovaly v souladu s právními předpisy, soudem vytýkaná vada se nestala a výsledné rozhodnutí mělo všechny potřebné atributy pro konečné rozhodnutí ve věci.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Jak již bylo uvedeno, napadeným rozhodnutím stěžovatele bylo potvrzeno druhé územní rozhodnutí, kterým stavební úřad umístil stavbu s názvem „Bytový dům Cacovická, novostavba v proluce“. V řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, bylo nejprve stavebním úřadem vydáno dne 9. 5. 2012 územní rozhodnutí č. 348, č. j. MCBSev/010472/12, (dále „první územní rozhodnutí“), které bylo stěžovatelem v odvolacím řízení zrušeno, a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání. Následně, po doplnění chybějících listin a dokumentace záměru, bylo stavebním úřadem vydáno druhé územní rozhodnutí, které bylo stěžovatelem v odvolacím řízení potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.

pokračování

Pro nyní projednávanou věc je podstatná pouze jedna otázka, a to zda krajský soud správně vyhodnotil v pořadí druhé územní rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřezkoumatelné, tudíž zda stavební úřad skutečně nedodržel závazný právní názor stěžovatele vyslovený v rozhodnutí o odvolání, kterým bylo zrušeno původní územní rozhodnutí.

Krajský soud ze zrušovacího rozhodnutí stěžovatele dovodil, že stěžovatel stavební úřad zavázal mj. k vypořádání otázky existence proluky v daném případě, tj. zda se jedná o zástavbu proluky. Poněvadž stavební úřad tento závazný právní názor nerespektoval a otázkou proluky se nezabýval, vyhodnotil krajský soud jeho rozhodnutí jako nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud z předmětných rozhodnutí zjistil, že otázkou existence proluky se nezabýval ani stavební úřad v druhém územním rozhodnutí, ani stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí. Oba tyto orgány pouze konstatovaly, že se o proluku jedná, a z této skutečnosti vycházely při posuzování žádosti o umístění stavby.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, „*napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán*“. S krajským soudem tak lze souhlasit potud, že nedodržení právního názoru vysloveného ve zrušovacím rozhodnutí zásadně způsobuje nezákonnost, případně nepřezkoumatelnost, rozhodnutí vydaného v novém řízení. Jak již ale bylo judikováno, např. v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 22 Ca 165/2009 – 32, „*[o]dvolací správní orgán může změnit svůj právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí a potvrdit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž ten jeho dřívější právní názor nerespektoval*.“

Ze spisu však Nejvyšší správní soud zjistil, že v nyní projednávané věci se vůbec o popsanou situaci nejedná.

V rozhodnutí o odvolání proti prvnímu územnímu rozhodnutí totiž nebyl vysloven názor, ze kterého krajský soud dovodil závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel na str. 6 předmětného rozhodnutí naopak výslovně uvedl, že skutečnost, že předmětem územního řízení je umístění stavby v proluce, není důvod zpochybňovat. V dalším odstavci se stěžovatel nad rámec v odvolání uplatněných námitek zabýval pojmem proluka a významem skutečnosti, že je stavba umísťována do proluky, s ohledem na požadavky na vzájemné odstupy staveb. Stěžovatel v závěru pasáže týkající se proluky uvedl, že stavební úřad musí zkoumat také řadu dalších otázek, zejména komplexně posoudit vlivy a účinky stavby na okolí apod., přičemž konstatoval, že stavební úřad těmito požadavkům v územním řízení nedostál, což byl také důvod pro zrušení prvního územního rozhodnutí. Na straně 7 stěžovatel dále pokračoval v přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž nadále vycházel z toho, že se jedná o stavbu umísťovanou do proluky, neboť hned v prvním odstavci na této straně předeslal, že ani proluku není možné zastavět, aniž by byly splněny normy ohledně denního osvětlení, atd. Z předmětného rozhodnutí tudíž nelze vyčíst právní názor, kterým měl stěžovatel zavázat stavební úřad k posouzení otázky existence proluky.

Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že část odůvodnění zrušovacího rozhodnutí, v níž se stěžovatel zabýval prolukou, je nepřehledně členěná a není z ní na první pohled zřejmé, jakému úkolu stavební úřad nedostál. To byl zřejmě hlavní důvod, proč krajský soud dospěl k závěru o tom, že stěžovatel pochyboval o existenci proluky. Po podrobném prostudování této části, v kontextu celého rozhodnutí i podaného odvolání, však není pochyb o tom, že stěžovatel

stavební úřad nezavázal k tomu, aby se při novém projednání věci zabýval otázkou existence proluky, protože výslovně uvedl, že o této otázce neexistuje žádná pochybnost. Bylo by ostatně velice nepravděpodobné, aby stěžovatel zavázal stavební úřad ke zkoumání skutečnosti, která nevyvolávala v průběhu územního řízení jakoukoli pochybnost; nebyla zpochybňována žádným z účastníků územního řízení v žádné jeho fázi. Sám žalobce byl až do podání žaloby přesvědčen o existenci proluky, neboť i v odvolání proti druhému územnímu rozhodnutí z této skutečnosti vycházel, když citoval mj. bod 8 části II. vyhlášky města Brna č. 4/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna, jenž se týká mj. právě povolování výstavby v prolukách. Žalobce tuto otázku prvně vznesl až ve své žalobě. S ohledem na koncentraci řízení, která se v územním řízení uplatňuje podle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se však k opožděně uplatněné námitce nepřihlíží.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu, potažmo stěžovatele, nelze považovat za nepřezkoumatelné z důvodu, že se stavební úřad neřídil právním názorem vysloveným v předchozím zrušovacím rozhodnutí stěžovatele. Krajský soud tím, že nesprávně vyhodnotil závěry zrušovacího rozhodnutí, dospěl k nesprávnému rozhodnutí ve věci; zatížil tak řízení jinou vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne tento soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu